

De Hinnikende Buurman

Wij durven hem niet confronteren met zijn afwijking. Buurman doet immers geen vlieg kwaad. Hij is altijd opgewekt. Als de zon nog maar een klein beetje durft te schijnen, zie je hem al staan: in de deuropening tussen zijn appartementje en het terrasje. Het lijkt wel een ouderwetse barometer, met een poppetje dat naar buiten floept als het mooi weer wordt. Bij de eerste, prille zonnestralen komt hij tevoorschijn uit zijn weerhuisje.

Buurman leeft zelfs onafgebroken op zijn dakterras als het écht warm is. Dan blijft de deur dag en nacht open. Hij is gekleed in een wit, mouwloos onderhemdje. Je kan niet zien wat hij onderaan draagt, vanwege de stenen balustrade. Hij zit op een houten schommelstoel en kijkt naar binnen. Daar staat een televisie. Je hoort geen muziek, geen filmgeluid, gezang noch stemmen. Je weet pas dat er een onzichtbaar televisiescherm is, als hij 's zomers laat opblijft en in het donker naar blauwe flitsen in zijn appartement staart. Dat is helemaal niet erg. Daarover hebben wij geen klachten.

Het is het aanhoudende gegier en geproest, dat ons gek maakt. Want onze buurman is vrolijk. Té vrolijk. Hij schaterlacht de hele dag lang. Nou ja, schaterlach? Het is eigenlijk eerder een soort luid gehinnik. Bovendien is zijn terrasje strategisch en hoog gelegen, zodat zijn waanzinnig gebrul over de hele wijk uitgespreid wordt.

Vooraf in de zomer hebben de burens het erg moeilijk. Het zonnetje schijnt vrolijk, je zit net in je comfortabele tuinstoel en dan begint het irritante geschater. Je schrikt op, want hij giechelt niet eerst, nee, hij gaat meteen en zonder aanleiding uitbarsten in kort, maar hard gelach. In een onverwachte explosie proest hij het uit. Het hinniken houdt ook meteen weer op. Het is geen lachsalvo, maar een lachknal. Moehaha!

Want wat is er dan zo grappig? Waar vindt hij de onweerstaanbare aanleiding? Wat lokt zijn uitbundige reactie uit? Het is voor de hele buurt een raadsel. Om het geheim van de ergerlijke dijenkletserij te ontdekken, hebben wij eens alle beschikbare televisieprogramma's bekeken, terwijl hij zich doodlachte. Er was op dat ogenblik helemaal niets lollijks op de televisie. We vonden geen komische films. Er waren geen moppentappers en geen stand-upcomedians aan het werk. Aan zijn buitenmuren hangt geen schotelantenne, dus plukt hij geen buitenlandse, geinige uitzendingen uit de ether. Mogelijk heeft hij een gigantische voorraad koddige videocassettes of compact discs.

Wie weet lacht hij niet met de tv. Misschien heeft hij een lichtschuwe vriendin of een vriend, die binnen grimassen maakt of er een geluidloze vaudeville opvoert. Is er een stille papegaai die vrolijke kunstjes vertoont? Bekijkt hij zichzelf in een spiegel, die in zijn appartement opgesteld staat? Zit hij vol zelfverzonnen grappen en grollen?

Wij zullen het nooit weten. Tot zijn dood of zijn verhuizing zal onze eens zo rustige buurt het moeten stellen met oorverdovend geschater. Als een muezzin die vanaf een minaret de uren van het gebed afkondigt, zo zal hij op zijn dakterras luidkeels zijn gehinnik laten schallen.